

2. Відмова від низької якості у всьому.
3. Відхилення необхідності контролю за основною масою продукції через забезпечення якості продукту безпосередньо на місці виробництва.
4. Зменшення кількості постачальників і встановлення довгострокових партнерських відносин на основі стабільного співробітництва і довіри.
5. Постійне вдосконалення систем виробництва та обслуговування.
6. Організація безперервного навчання.
7. Впровадження сучасних методів керівництва зі зміною акценту від контролю кількісних показників до якісних.
8. Створення на підприємстві атмосфери відкритості і довіри.
9. Усунення бар'єрів між підрозділами підприємства, поділу роботи на «свою» і «чужу». Персонал, який займається пошуком, проектуванням, виробництвом і продажем, повинен працювати як єдина команда.
10. Відмова від гасел і настанов для працівників.
11. Розробка ефективних мотивацій для працівників, які дають змогу працівникам отримувати задоволення від професійної майстерності.
12. Підтримка у співробітників почуття професійної гідності.
13. Проведення на підприємствах програм з навчання і самовдосконалення.
14. Прийняття будь-якої роботи і ідей, корисних для конструктивних перетворень.

Таким чином, на сучасному етапі економічного розвитку України, успішне функціонування діючих та створення нових підприємств, здатних конкурувати на внутрішньому і зовнішньому ринках з провідними світовими виробниками, неможливо без створення відповідних систем управління якістю, що базується на тотальному дотриманні вимог якості у всіх сферах діяльності підприємств, для всіх видів товарів і послуг, а наявність сертифікату системи ISO свідчить про високий рівень систем менеджменту якості на підприємстві.

Література.

1. Нив Генри. Пространство доктора Деминга: Принципы построения устойчивого бизнеса. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2005. – 370 с.

КОНКУРЕНТНІ ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ МАЛОГО БІЗНЕСУ ЯК ФОРМИ ПІДПРИЄМНИЦТВА

Лазаренко О. О., студент

Науковий керівник: Алексеева Т. І., к.е.н., доцент

*Харківський торговельно-економічний інститут Київського національного
торговельно-економічного університету*

Малий бізнес як інституційний сектор економіки давно став домінуючим за чисельністю та обсягами виробництва у провідних країнах світу. Малі підприємства забезпечують гнучкість та стійкість економічної системи, наближують її до потреб конкретних споживачів, і водночас – виконують важливу соціальну роль, надаючи робочі місця та забезпечуючи джерело

доходу для значних прошарків населення. Хоча протягом усього періоду економічних реформ чимало сказано про необхідність розвитку в Україні малого бізнесу, в дійсності стан його розвитку залишається незадовільним. Проблема полягає навіть не в кількісних параметрах цієї сфери, а насамперед – у структурі вітчизняного малого бізнесу, його зосередженості на посередницьких операціях, роздробленості та практичній відсутності дієвої співпраці з великими підприємствами.

Закон України № 4618 «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні» від 22 березня 2012 року, який набув чинності 19 квітня, ввів в Господарський кодекс новий поділ бізнесу за величиною доходу. При тому в новій версії ГКУ з'явилося і визначення мікробізнесу, раніше в законодавстві відсутнє. Поділ підприємців з річним доходом тепер прив'язаний до еквівалента євро за середньорічним курсом НБУ, а не до гривневих сум. А головне, під доходом для такого розподілу відтепер маються на увазі не чисті надходження від реалізації продукції, а взагалі будь-які доходи. Отже, суб'єкти МСВБ тепер для держави поділяються на такі групи:

- 1) мікробізнес – до 10 осіб, до €2млн. на рік;
- 2) малий бізнес – до 50 осіб, до €10млн. на рік;
- 3) середній бізнес – 50-250 осіб, €10-50млн. на рік;
- 4) великий бізнес – понад 250 осіб, понад €50млн. на рік.

В Україні, як й у світі загалом, сподівання на розвиток, подолання бідності та безробіття часто пов'язують із малим та середнім бізнесом. При цьому осторонь залишається мікробізнес. Маючи кількох зайнятих та обсяги реалізації у кілька десятків тисяч умовних грошових одиниць на місяць, цей тип бізнесу суттєво відрізняється від решти малих і середніх компаній.

В Україні (без урахування окупованого Криму) 2013 року налічувалося 1,55 млн. суб'єктів найдрібнішого (мікро-) бізнесу. В том ж році в Україні (за винятком Криму та Донбасу) в мікробізнесі було зайнято близько 2,4 млн. осіб із 7,8 млн. усіх зайнятих без бюджетних установ, банків та самозайнятих. Таким чином, найдрібніший бізнес забезпечує майже третину робочих місць у комерційному секторі (без урахування банків). До мікробізнесу належить абсолютна більшість СПД-ФО, тобто майже 90 % усіх зайнятих у цій формі підприємництва.

Найбільшою і за абсолютною кількістю робочих місць (1,5 млн.) і за часткою в галузі (60 %) є питома вага мікробізнесу в торгівлі та ремонті автотранспортних засобів. У сільському господарстві питому вагу мікробізнесу можна значно збільшити за рахунок частини особистих селянських господарств (ОСГ), які орієнтуються на переважно товарне виробництво й мають власну сільськогосподарську техніку.

У низці секторів економіки мікробізнесу притаманна вища порівняно з великим, середнім і навіть малим бізнесом частка прибуткових підприємств. Найвищою була частка прибуткових мікропідприємств серед тих, які працювали в сільському, лісовому та рибному господарстві (84,3 %). торгівлі (66,9 %), освіті (66,2 %), інформаційно-телекомунікаційній сфері (65,4 %), транспорті (64,9 %) та промисловості (64,9 %).

Бізнес-відділення Європейської комісії у своїх документах вже кілька років до класичної тріади малий-середній-великий бізнес додає окрему групу під назвою «мікробізнес», зараховуючи до неї підприємства, у яких працює менш як 10 осіб. Таких підприємств в Європейському Союзі більшість. Велика кількість мікробізнесів – наслідок багатьох років виваженої економічної політики, спрямованої на підтримку та розвиток дрібних підприємств і створення єдиного європейського ринку.

У світовій практиці прийнято виділяти три основні напрями державної підтримки малого підприємництва:

- фінансова допомога;
- система державних закупівель (як правило – на контрактній основі);
- надання консультативної і технічної допомоги.

Цікавим є досвід становлення та розвитку малого бізнесу в країнах Азійсько-Тихоокеанського регіону. Так, частка малого бізнесу в економіці Сінгапуру й Індонезії приблизно однакова – 50-60 %. В малому та середньому бізнесі там працює 70 % населення. Сінгапур кілька років поспіль утримує першу сходинку в рейтингу Easy Doing Business. Україна посідає там 96-місце, Індонезія – лише 112-те. При цьому частка малого та середнього бізнесу в економіці й у Сінгапурі, й в Індонезії уп'ятеро перевищує вітчизняні показники. Україна більше нагадує Індонезію ніж Сінгапур, але бюрократія та небезпека закриття бізнесу роблять ідеї про власні підприємства непопулярними. Слід зазначити, що Постановою КМУ № 17 від 21.01.2015 р. ліквідується Державна реєстраційна служба, а її повноваження передаються Міністерству юстиції. Як це вплине на процес реєстрації бізнесу зараз обговорювати передчасно, але, на думку підприємців, має місце лише заміна однієї організації іншою.

Література.

1. Неприваблива буржуазія. Що загрожує українському підприємництву // Український Тиждень. – 2015. – № 41 (413). – 16-22.10. 2015. – С. 14-15.
2. Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні : Закон України // Відомості ВР. – 2013. – № 3.
3. Реєстрація бізнесу: що зміниться з ліквідацією Укрдержреєстру [електронний ресурс] / Заголовок з екрану Prostobiz.ua // Режим доступу – <http://ua.prostobiz.ua/biznes/derzhregulyuvannya/statti>

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА – ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ АВТОТРАНСПОРТНИХ ПІДПРИЄМСТВ

*Левковець Н. П., асистент
Національний транспортний університет*

Екологічна безпека – важлива складова розвитку і діяльності будь-якого автотранспортного підприємства (АТП). На сучасному ринку екологічна безпека тісно пов'язана з конкурентоспроможністю АТП, адже для отримання великих замовлень на перевезення і залучення іноземних інвестицій необхідно